

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 917 ²	Τοῦ ἀποστ. Ἀνδρέου τοῦ πρωτοκλήτου Τετάρτη 30 Νοεμβρίου 2016 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ πρώτη γνωριμία μετὸ Χριστὸ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴ μνήμη τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέα.

Ὁ Ἀνδρέας εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παράδοσις λέει, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάληψι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Πεντηκοστή, **κήρυξε τὸ εὐαγγέλιον** στὴ Σκυθία ἢ στὴν Κολχίδα. Ὑπάρχουν δὲ γραπτὲς μαρτυρίες, ὅτι κήρυξε στὴ Βιθυνία καὶ στὸν Εὐξεινο Πόντο, στὴν Προποντίδα, στὴ Χαλκηδὸνα καὶ στὸ Βυζάντιο, στὴ Μακεδονία, στὴ Θράκη, στὴ Θεσσαλία καὶ στὴν Ἑλλάδα, καὶ μέχρι τὴ Χερσῶνα. Ἀπὸ τὴ Χερσῶνα γύρισε πάλι στὸ Βυζάντιο καὶ ἀφοῦ χειροτόνησε ἐκεῖ ἐπίσκοπο τὸν Στάχυ, ἦρθε στὴν Πελοπόννησο.

Στὴν Πάτρα τὸν συνέλαβε ὁ ἀνθύπατος Αἰγεάτης καὶ τὸν σταύρωσε μετὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὸ εἶνε **τὸ τέλος** τοῦ ἀγίου.

Καὶ ποιά ἦταν **ἡ ἀρχή**; Σήμερα διαβάζεται ἡ εὐαγγελικὴ ἐκείνη περικοπή, ποὺ μιλάει γιὰ τὴν πρώτη γνωριμία τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέα μετὸ Χριστό (βλ. ἴω. 1,35-52).

Ὁ Ἀνδρέας καταγόταν ἀπὸ τὴ **Βηθσαιῶδα**. Ἀνήκε σὲ φτωχὴ οἰκογένεια ψαράδων. Ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας ὁ Ἰωνᾶς. Ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ ἀδερφός του Σίμων μαζὶ μετὸν πατέρα τους εἶχαν μιὰ ψαρόβαρκα καὶ ψάρευαν στὴ λίμνη τῆς Γαλιλαίας. Ζοῦσαν ταπεινὴ, ἡσυχὴ ζωὴ. Στὸν πολὺ κόσμον ἦσαν ἀγνωστοί.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια, Ἀνδρέας καὶ Πέτρος –ἔτσι ὠνομάστηκε ἀργότερα ὁ Σίμων–, ἦταν εὐγενεῖς ὑπάξεις. Τὰ ἐνδιαφέροντά τους δὲν περιωρίζονταν στὸ ἐπάγγελμά τους, δὲν κοίταζαν μόνο πῶς θὰ ψαρέψουν, τί θὰ φᾶνε, πῶς θὰ ζήσουν· εἶχαν καὶ ὑψηλότερα ἐνδιαφέροντα. Σὰν Ἰουδαῖοι ποὺ ἦταν στὸ θρήσκευμα, πίστευαν στὸν ἀληθινὸ Θεό. Πίστευαν σὲ ὅσα δίδασκε ὁ Μωυσῆς καὶ οἱ προφῆ-

τες. Πήγαιναν τακτικὰ στὴ συναγωγὴ καί, ἀπ' ὅσα ἄκουγαν ἢ διάβαζαν, μέσ' στὴν καρδιά τους εἶχε ἀναπτυχθῆ μιὰ ζωερὴ ἐλπίδα, ὅτι πλησιάζει **νὰ ἔρθῃ ὁ Μεσσίας Χριστός**, ποὺ θὰ σώσῃ τὸν Ἰσραὴλ καὶ τὸν κόσμον ὅλο. Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ζοῦσαν οἱ φτωχοὶ αὐτοὶ ψαράδες τῆς Γαλιλαίας.

Γι' αὐτό, ὅταν ἄκουσαν ὅτι στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ ἐμφάνισθη ὁ Ἰωάννης ὁ προφήτης, ποὺ προφήτευε ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας καὶ καλοῦσε τὸν κόσμον σὲ μετάνοια, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Πέτρος ἔτρεξαν καὶ πῆγαν στὸν Ἰορδάνη καὶ ἔγιναν **μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου**. Πόσο εὐχαριστοῦνταν νὰ τὸν ἀκούνε καὶ νὰ τὸν βλέπουν!

Ἄλλ' ὅταν μιὰ μέρα ὁ Χριστὸς σὰν ἓνας ἀγνωστος περπατοῦσε κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά, ὁ Ἰωάννης, ποὺ τὸν γνώριζε, γεμάτος χαρὰ καὶ ἀγαλλίασι τὸν δείχνει στὸν Ἀνδρέα καὶ στὸν Ἰωάννη τὸν εὐαγγελιστὴ καὶ λέει: **«Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ!»** (ἴω. 1,36). Ἡ, ὅπως σὲ ἄλλη περίστασι ἔλεγε, **«ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἀρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»** (ἔ.ἀ. 1,29).

Σ' αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις περικλείεται τὸ μυστήριον τῆς θείας οικονομίας. Ἄς προσέξουμε. Καθὼς παρατηρεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὁ Χριστὸς δὲν λέγεται ἀπλῶς «ἀμνός», ἀλλὰ **«ὁ ἀμνός»**. Αὐτὸ τὸ ἄρθρον «ὁ» σημαίνει, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἀμνοὺς ποὺ ἔσφαζαν κάθε χρόνον οἱ Ἑβραῖοι τὸ πάσχα, ἀλλὰ εἶνε **ὁ μοναδικὸς Ἀμνός**. Ἀμνός τοῦ ὁποίου εἰκόνες καὶ σκιά ἀπλῶς ἦταν οἱ ἀμνοὶ τῶν Ἑβραίων. Αὐτὸς εἶνε **ὁ Λυτρωτὴς καὶ Σωτήρας τοῦ κόσμου**. Ἀκόμη ὁ Χρυσόστομος, ἐρμηνεύοντας τὴ λέξι «ὁ αἰρων», παρατηρεῖ ὅτι ἡ θυσία του στὸ Γολγοθᾶ ὑπῆρξε μοναδική. Διὰ μέσου δὲ τῆς μοναδικῆς αὐτῆς θυσίας συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου. Πάντοτε ὁ Χριστὸς αἰ-

ρει, σηκώνει, αφαιρεί τις αμαρτίες του κόσμου, διὰ μέσου τῆς πίστεως καὶ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας.

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἰωάννης, ὅταν ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ποὺ συνιστοῦσε τὸ Χριστὸ ὡς Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, ἀποφάσισαν νὰ πλησιάσουν τὸ Χριστὸ καὶ **νὰ τὸν γνωρίσουν ἀπὸ κοντά**. Ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος δὲν θὰ λυπόταν ποὺ θὰ ἔφευγαν ἀπὸ κοντά του καὶ θὰ πήγαιναν στὸ Χριστό· ἀντιθέτως θὰ χαιρόταν. Διότι θὰ γνώριζαν Ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου ὁ Πρόδρομος, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος ἔλεγε, δὲν ἦταν ἄξιος νὰ λύσει «τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων» του (Μάρκ. 1,7). Ἔτσι οἱ δύο μαθηταὶ του θὰ προβιβάζονταν σὲ ἀσυγκρίτως ἀνώτερη μάθησι καὶ γνῶσι. Διότι ὁ Χριστὸς εἶνε «τὸ Ἄ(λφα) καὶ τὸ Ἠ(μέγα), ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ἀρχὴ καὶ τέλος» (Ἀπ. 22,13).

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἰωάννης πλησιάζουν τὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς τοὺς βλέπει ν' ἀκολουθοῦν, στρέφεται καὶ τοὺς ρωτᾷ: «*Τί ζητεῖτε;*». Αὐτοὶ ἀπαντοῦν: «*Διδάσκαλε, ποῦ μένεις;*». Κι ὁ Χριστὸς λέει: «*Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε*» (Ἰω. 1,39). Οἱ μαθηταὶ ἔρχονται ἐκεῖ ποὺ ἔμενε ὁ Χριστὸς. Εἶχε δικό του σπίτι; Ὁχι. Στὸ σπίτι κάποιου ξένου ἔμενε προσωρινά.

Στὸ φτωχικὸ ἐκεῖνο σπίτι ὁ Χριστὸς δέχτηκε τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν Ἰωάννη καὶ ἀνοίξε μαζί τους **συζήτησι, ποὺ κράτησε ὥρες** ὀλόκληρες. Πόσο θὰ θέλαμε νὰ μάθουμε τί συζητοῦσαν! Τὸ Εὐαγγέλιο δὲν μᾶς λέει τί ἔλεγαν. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία, ὅτι τὸ περιεχόμενο τῆς συζητήσεως θὰ ἦταν **ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν**, ἡ ὁποία ἐρχόταν στὸν κόσμον. Αὐτοὶ δέ, σὲ λίγο, θὰ ἐκαλοῦντο ὡς πρῶτοι κήρυκες καὶ διδάσκαλοι τῆς βασιλείας αὐτῆς. Μπροστὰ στὰ μάτια τῶν μαθητῶν ἕνας νέος κόσμος ἀνοίχθηκε. Γιὰ πρώτη φορὰ ἄκουγαν πράγματα ποὺ φώτιζαν τὴ διάνοια, θέρμαιναν τὴν καρδιὰ καὶ παρῶτρυναν τὸν ἄνθρωπο σὲ δρᾶσι.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη γνωριμία τῶν δύο μαθητῶν μὲ τὸ Χριστό. **Τόση ἐντύπωσι ἔκανε** στὸν Ἀνδρέα καὶ στὸν Ἰωάννη ἡ γνωριμία αὐτή, ὥστε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ Ἰωάννης, ποὺ ἔγραψε κατόπιν τὸ Εὐαγγέλιο, σημείωσε καὶ τὴν ὥρα τῆς συναντήσεως, ὅτι ἦταν «*ὡς δεκάτη*» (ἔ.ἀ. 1,40). Ἡ δεκάτη κατὰ τὸ ἐβραϊκὸ ὥρολόγιο ἀντιστοιχεῖ μὲ τὴν τετάρτη ἀπογευματινὴ κατὰ τὸ δικό μας.

Ὅτι δὲ ἡ ἐντύπωσι ποὺ προξένησε ἡ γνωριμία αὐτὴ ἦταν τεραστία, φαίνεται κι ἀπὸ τὸ ἄλλο γεγονός, ὅτι ὁ Ἀνδρέας γεμᾶτος ἐνθου-

σιασμὸ ἔτρεξε ἀμέσως καὶ βρῆκε τὸν ἀδερφό του Πέτρο καὶ τοῦ λέει: «**Εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν**» (ἔ.ἀ. 1,46). Διότι ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ κρυστάλλινη πηγὴ, τὸ «*ὔδωρ τὸ ζῶν*» (ἔ.ἀ. 4,10), τὸ δέντρο τὸ ἀθάνατο, «*ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς*» (ἔ.ἀ. 6,35), τὸ φῶς, ὁ ἥλιος ποὺ φωτίζει, θερμαίνει καὶ ζωογονεῖ, ὁ πολύτιμος μαργαρίτης. Ὅποιαδήποτε εἰκόνα καὶ ἂν ποῦμε, εἶνε κατώτερη τῆς πραγματικότητος. Αὐτὸς εἶνε ὁ Μεσσίας καὶ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Γιὰ τὸν Ἀνδρέα ἡ πιὸ σπουδαία ὥρα τῆς ζωῆς του ἦταν ἡ ὥρα ποὺ γνώρισε τὸ Χριστό. Ἐντυπώθηκε τόσο ζωηρὰ μέσα στὴν ψυχὴ του, ὥστε θὰ **τὴ θυμόταν** μέχρι τὴν ἄλλη ἐκείνη ὥρα, τὴν τελευταία ὥρα τῆς ζωῆς του, ποὺ σταυρωμένος καὶ αὐτός, καὶ μάλιστα ἀνάποδα ὅπως εἶπαμε, παρέδωσε πάνω στὸ σταυρὸ τὸ πνεῦμα του.

* * *

Ἡ σπουδαιότερη ὥρα! Καὶ τώρα σᾶς ἐρωτῶ, ἀγαπητοί μου· Ποιὰ εἶνε ἡ σπουδαιότερη ὥρα τῆς δικῆς σας ζωῆς; Οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος μας θ' ἀπαντοῦσαν στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀνάλογα μὲ τὴ σημασία ποὺ δίνουν σὲ πρόσωπα καὶ πράγματα. Γι' αὐτὸν ποὺ χρωστάει τεράστια ποσὰ σπουδαιότερη ὥρα εἶνε ἡ ὥρα ποὺ τὸ χρέος του σβήνεται. Γιὰ τὸ φυλακισμένο σπουδαιότερη εἶνε ἡ ὥρα ποὺ ἀνοίγει ἡ φυλακὴ καὶ βγαίνει ἔξω. Γιὰ τὸν αἰχμάλωτο ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως. Γιὰ τὸν ἄρρωστο ποὺ κινδύνεψε νὰ πεθάνη σπουδαιότερη εἶνε ἡ ὥρα ποὺ ἡ ὑγεία του ἀποκαθίσταται καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Γιὰ τὸ φοιτητὴ ἡ ὥρα ποὺ παίρνει τὸ πτυχίον του. Γιὰ ἄλλον ἡ ὥρα ποὺ τελεῖ τὸ γάμον του. Γιὰ ἄλλον ἡ ὥρα ποὺ ἀποκτᾷ παιδί. Καὶ γιὰ ἄλλον ἡ ὥρα ποὺ τὸ λαχεῖο του κέρδισε ἑκατομμύρια...

Ἀλλὰ ἀπ' ὅλες τὶς ὥρες αὐτὲς ἀσυγκρίτως σπουδαιότερη εἶνε ἡ ὥρα ποὺ ὁ ἄνθρωπος ξυπνάει ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς αμαρτίας καὶ ἀντικρύζει τὸ γλυκὸ φῶς τῆς πίστεως στὸ Χριστό. **Ἡ ὥρα ποὺ γνωρίζει κανεὶς τὸ Χριστό**, ὄχι τυπικὰ ἀλλὰ πνευματικὰ, καὶ τὸν αἰσθάνεται πλέον ὡς προσωπικὸ του Σωτῆρα καὶ Λυτρωτή! Ἡ ὥρα αὐτὴ εἶνε ἡ σπουδαιότερη ὥρα. Διότι πουθενὰ ἄλλοῦ, ναὶ πουθενὰ ἄλλοῦ, ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ τὴ χαρὰ, τὴν εἰρήνη, τὴν ἀγάπη, τὴ λύτρωσι καὶ τὴ σωτηρία.

Ἀγαπητοί μου, ἐπιτρέψτε μου νὰ ρωτήσω τὸν καθένα σας: **Ἐπὶ ἔσθ' ἡ ὥρα ποὺ ἔγνωσες τὸν Χριστό;**

Ἀπαντήστε μόνοι σας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**